

Historie stavby kaple sv. Víta v Olbramicích

(tento dokument byl opsán z kopie originálu)

V roce 1893 převzal od svých rodičů Josefa a Františky Zapletalových usedlost č. 3 v Olbramicích mladší syn Jan Zapletal, který si vzal za manželku Ludmilu, rozenou Bartoňkovu z Biskupství č. 7.

Ludmila Zapletalová, navyklá téměř každodenní pobožnosti v kostele v Náměšti, velmi postrádala v Olbramicích stánku božího, kde by se mohla pomodlit. Později chodívala se modlit jak se svými dětmi, tak někdy i s dětmi občanů k sv. Jamu Nepomuckému pod lipami. Zde foukával tak vítr, že říkala s lítostí: „Kdyby alespoň byla kaple, kam by se mohla s dětmi uchýlit“.

V roce 1908 odstěhoval se Jan Zapletal i s rodinou do Olomouce. V Olomouci roce 1911 onemocněl jim nejmladší syn křtěný Vítězslav (Vít), záškrtem a v den sv. Víta byl ve tři hodiny ráno v beznadějném stavu odvezen do nemocnice v Olomouci. Matka Ludmila s dcerami Boženou a Marií šla se modlit do kostela u kapucínů za uzdravení svého syna a bratra. Po vykonání svaté zpovědi a svatého přijímání, přislíbila matka Ludmila Pánu Bohu, že když ji zachrání syna, že postaví v Olbramicích kapličku. Po vykonání této pobožnosti, šla se s otcem zeptat do nemocnice, jak se daří jejich synu. Hned při vstupu hlásila jim ošetřující sestřička, že se musel stát přímo zázrak, že mají syna zachráněného, ať jen poslouchají, jak si vedle hraje. Matka hned oznámila otcí slib, který učinila Pánu Bohu za uzdravení syna.

V roce 1912 přestěhoval se Jan Zapletal s rodinou zpět do Olbramic. Ještě před vypuknutím světové války působila Ludmila Zapletalová na spoluobčany, aby se vykonávala sbírka a postavila větší kaple, ale sešlo z toho.

V roce 1926 odstěhoval se Jan Zapletal s rodinou do Šumvaldu u Uničova na nájem velkostatku. V roce 1932 zemřel po převozu do Olbramic syn Josef ve věku 31 let jako důsledek zánětu mozkových blan po chřipce. Matka Ludmila ošetřovala jej až do jeho smrti námahou a nachlazením však onemocněla revmatizmem a přes veškeré léčení v různých lázních zalehla úplně. Říkala pak, že věno syna Josefa přijde na stavbu kaple. Dnem 1. listopadu přestěhovala se rodina po ukončení pachtu zpět do Olbramic, matka Ludmila však zůstala u dcery Boženy v Biskupství, aby měla ve své nemoci lepší ošetřování. Na jaře roku 1936 onemocněla matka Ludmila tak těžce, že lékař již pochyboval o jejím uzdravení. Tehdy naléhala na svého manžela jednak aby předal hospodářství synu Vojtěchovi a jednak aby co nejdříve bylo započato se stavbou kaple. Hospodářství v Olbramicích bylo přepsáno synu Vojtěchovi, inženýru zemědělství, který se v té době oženil s podmínkou, že všechno dřevo potřebné na

stavbu kaple dá ze svého lesa. Nejmladšímu synu Vítězslavovi nedali rodiče slíbené hospodářství v Olbramicích pro jeho marnotratný život.

Ihned na jaře r. 1936 bylo započato s vypracováním plánů pro stavbu kaple. Jejich vyhotovením pověřen byl stavitel Jaroslav Křupka z Přemyslovic, rodák z Olbramic. Jisté těžkosti činila volba vhodného místa pro kapli. Manželé Zapletalovi hodlali kapli postavit pro nejširší veřejnost a vyjednávali za tímto účelem o odprodeji místa na návsi proti usedlostem Františka Doležela, Řezníčka a z druhé strany Lakomého. Obec s tímto místem v zásadě též souhlasila proti náhradě za vykácené stromy, jen František Doležel, který původně nic nenamítal, zdráhal se na konec udělit k tomu povolení a prosil, aby bylo nalezeno jiné místo, třeba u školy a podobně, že by mu byla kaple na závalu před jeho zamýšlenou stavbou výměnku. Na jeho prosby bylo mu vyhověno a stavební místo dal k dispozici jejich syn Vojtěch v části své zahrady a na tomto místě také byla kaple vybudována. Bylo to ve skutečnosti místo, které od počátku pomýšlela dáti pro tento účel matka Lidmila.